

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519612608/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Røverstuen

ved Seengen, og at hendes Kammerpige maatte ligge paa en Feldtseng i samme Værelse. Frøkenen heringede sig derimod, at alle Mennesker paa Gaarden skulde forblive i deres Senge, at det ikke siden skulde hedde: Man havde bortskræmmet Spøgelset, og at Ingen maatte have Lys efter Klokken elleve. Fader og Kjereste maatte tage Natteqvarter i det saakaldte forgyldte Gjæstekammer, som kun var adskilt fra Taarnkammeret ved en lang Gang. Hos dem hang den Klokke, med hvilken den unge Dame i Nødsfald kunde ringe Storm. Moderen – ikke mindre heroisk end Datteren – gav villig sit Minde til Eventyret, og næste Nat blev bestemt til dets Udførelse.

4.

Bortførelsen.

Dersom jeg hos Nogen skulde have vakt Forventninger om et nyt Spøgerie, gjør det mig virkelig ondt; og det saa meget mere, som det første maaskee nu ogsaa tør tage mod en naturlig Forklaring, og ende sig med et: „Pyt! ikke Andet!” Men saa glæder det mig igjen, at jeg til Erstatning for en rigtig Spøgelsehistorie kan opvarte med en saa regulair Bortførelse, som nogensinde fandtes i Romaner: en Bortførelse ikke om Dagen, men om Natten; ikke gjennem Døren, men gjennem Vinduet; ikke tilvogns, men tilhest.

Den vigtige Nat, der skulde afgjøre Fuxens og Isabellens fremtidige Skjæbne, gav Herskab og Tyende kun lidt Søvn: alle laae i spændt Forventning af de Ting, som skulde komme. Kattenjæv, Ugleskriig, Hundetuden forjog Ole Lukøje hvergang han kom listende. Staldkarlene hørte Hestene puste, snorke og sparke; det kom Ladefogden for, at Man slæbte med Sække paa Loftet; det var for Mejersken accurat som om Gyngekjernen var igang; og Huusholdersken fornem tydelig, at det rumsterede i Spisekammeret. Der kom ikke mere Søvn i det forgyldte Kammer: Herren og Junkeren laae rause og skottede imellem til den lille Sølvklokke, som hang imellem dem; men den var og blev stum. Da Taarnuhret slog Eet, begyndte Junkeren at ansee sit Væddemaal for halvt tabt; men trøstede sig med, at Tab til sin Kone er dog kun af den ene Haand i den anden. – Kort at fortælle: Natten gik bort og det – hvad Taarnkammeret angaaer – saa roligt, som om der aldrig var Spøgerie til i Verden. Med første kjendelige Dagskjær stode begge de kun halv afklædte Herrer op, og ilede med en